

ΑΣ ΑΛΛΑΞΟΥΜΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΜΑΣ, ΜΠΟΡΟΥΜΕ

Σκέψεις εν' όψη διακοπών : ο αστρολόγος

Του Τάκη Ιωαννίδη (31-7-2007)

Θυμήθηκα χθες έναν μύθο του Αισώπου (τον ξεχάσαμε κι αυτόν...), που τιτλοφορείται : «Αστρολόγος». Σύμφωνα με αυτόν, ένας αστρονόμος μετά τη δύση του ηλίου, συνήθιζε να παρατηρεί τους αστέρες στο ουράνιο στερέωμα. Κάποτε λοιπόν, ενώ περπατούσε σε ένα προάστιο, έχοντας στραμμένη την προσοχή του στον ουρανό, έπεσε σε ένα φρεάτιο. Άρχισε τότε να οδύρεται και να καλεί σε βοήθεια. Κάποιος περαστικός, ακούγοντας τις κραυγές του πλησίασε και αφού έμαθε το συμβάν από τον παθόντα, του είπε: «Εσύ που προσπαθείς να παρατηρείς όσα συμβαίνουν στον ουρανό, δεν βλέπεις τα επί της γης γινόμενα;»

Ο σημερινός άνθρωπος, πλήρως εξαρτημένος από τον νοσηρό επιστημονισμό και τα επιτεύγματά του, τις απειράριθμες μηχανές, συσκευές, χημικές ουσίες κ.α. παρακολουθεί έντρομος τις βλαπτικές συνέπειές του και αισθάνεται ανήμπορος να αντιδράσει., αφού αμέλησε τον εξανθρωπισμό του και παραμέρισε τον ηθικο-πνευματικό πολιτισμό.

Ο καθηγητής του Χάρβαρντ John Keneth Galbraith, είχε καταλήξει, τον προηγούμενο αιώνα, στο εξής συμπέρασμα, ότι ο άνθρωπος, τόσο στη σκέψη, όσο και στη δράση, έχει μεταβληθεί σε ένα δούλο των μηχανών, οι οποίες δημιουργήθηκαν για την εξυπηρέτησή του. Συνέπεια δε της μηχανοκρατικής εποχής μας είναι η επικράτηση των ενστίκτων της τυφλής ΒΙΑΣ, του άκρατου ηδονισμού και του υπερφίαλου εγωϊσμού, του οποίου βασική εκδήλωση είναι η παντί τρόπω εξυπηρέτηση του στενού προσωπικού συμφέροντος.

Ο Γάλλος φιλόσοφος Αντρέ Μαλρώ είχε αποφανθεί, ότι η κρίση που έχει ξεσπάσει στην αγχώδη εποχή μας, είναι μια ανυπέρβλητη κρίση του

ανθρώπινου πνεύματος. Ο νέος τεχνολογικός πολιτισμός, ενώ ώθησε τον άνθρωπο στην κατάκτηση του διαστήματος, δεν τον ενέπνευσε να κτίσει ένα νέο Παρθενώνα. Οι καιροί της αποκαλύψεως, όπως οι σημερινοί, εάν δε αντιμετωπιστούν ορθώς, θα μας οδηγήσουν στην ίδια μας την καταστροφή. Είναι επιτακτική ανάγκη να θεμελιωθεί μία νέα πνευματική δράση.

Ο Ζάκ Μονώ επίσης υποστήριζε, πως ο σύγχρονος επιστημονισμός, δεν είναι σε θέση να καθορίσει τη νέα ηθική, ούτε δύναται να εξηγήσει γιατί δεν πέτυχε το δικό του σύστημα αξιών. Επιβάλλεται όμως, οι νέοι πεφωτισμένοι επιστήμονες να φέρουν στο προσκήνιο τη νέα ηθική που θα ικανοποιεί τις ορθές πνευματικές ανάγκες του σύγχρονου ανθρώπου.

Υπνωτίστηκε ο σύγχρονος άνθρωπος, από τον τεχνολογικό παράδεισο, από τον υπερ-καταναλωτισμό, και παραδόθηκε αμαχητί, ψυχή τε και σώματι, στα υλιστικά είδωλα (όρα Σπήλαιο του Πλάτωνος). Πάσχει, αγωνιά, αγχώνεται και μετατρέπεται σε υποχείριο ανθρώπων και καταστάσεων. Βιώνει μία φαινομενική, άλογη ελευθερία. Αρμενίζει σε ένα απέραντο ωκεανό αμφιβολιών, με βάρκα την επιπόλαιη λογική του, που το μόνο που επιζητεί, είναι το νησί της ζωόδους ευδαιμονίας. Κατακλύζεται από αμέτρητες γνώσεις, πολιορκείται από μυριάδες διαφημίσεις,. Παλεύει, μοχθεί, αγωνιά (έτσι πιστεύει) στην αναζήτηση νέων οριζώντων ευτυχίας, αλλά οι επιλογές του έχουν μόνον ατελέσφορο αποτέλεσμα. Τον πότισαν με την αίσθηση της εξέλιξης, της κατάκτησης, της δύναμης, της κυριαρχίας. Άπλωσε το χέρι του, άγγιξε το φεγγάρι κι ενθουσιάστηκε με το είδωλο, με το τίποτα.

Σαν άλλος αστρολόγος ασχολείται με τα επουράνια, τα υλιστικά, αλλά αμελεί τα γήινα, τα εσώτερα, τα πνευματικά. Καίει, λεηλατεί, αρπάζει, βιάζει, εξουσιάζει και ξαφνικά, βρίσκεται αντιμέτωπος με την ζοφερή του πραγματικότητα. Δεν είναι παρά ένα όχημα που κατρακυλά δίχως φρένα, στον κατήφορο της αυτοκαταστροφής του.

Βιώνει τον αποστατημένο κόσμο του, την εποχή της μεγάλης παρακμής. Ασθμαίνει καταπλακωμένος κάτω από τα αμέτρητα συντρίμια του. Τα αναπάντητα ερωτήματα ροκανίζουν τα σωθικά της κατακερματισμένης υποστάσεώς του.

Βοούν οι ποιητές, (ας ευλογήσουμε και τα γένια μας), όπως άλλοτε οι φιλόσοφοι. Αλλά ποιος τους ακούει; Ίσως και για το καλό τους, αφού το κώνειο βρίσκεται ακόμη σε επάρκεια.

Ο Thomas Stern Eliot μας λέει, σε μετάφραση του Σεφέρη, « Οι κούφιοι άνθρωποι», «Είμαστε οι κούφιοι άνθρωποι – είμαστε οι παραγεμισμένοι άνθρωποι – που σκύβουμε μαζί – καύκαλα μ' άχερα γεμάτα αλίμονο! – μορφή χωρίς σχήμα, σκιά χωρίς χρώμα – παραλυμένη δύναμη, γνέψιμο χωρίς κίνηση..... έτσι τελειώνει ο κόσμος – έτσι τελειώνει ο κόσμος – όχι με ένα βρόντο, μα μ' ένα λυγμό.»

Σ' αυτό το ατομικό δράμα του σύγχρονου υπερόπτη ανθρώπου, στη χαώδη κοινωνία του, η λύση είναι εφικτή. Αφύπνιση. Χρήση του έλλογου. Αποδοχή του τρίμορφου ανθρώπινου βιώματος, «πνεύμα – ψυχή – σώμα». Ενασχόληση με τα, πέραν του αισθητού πνευματικά. Με την ορθή επιλογή στόχων. Με αρμονική συμβίωση με το επιμελώς λαξευμένο στο διάβα των χιλιετιών, ηθικο-πολιτιστικό οικοδόμημα. Με την ενδοστρεφή δράση της ψυχής και την αποκρυστάλλωση της Πίστης. Με τιτάνιους αγώνες, με διαρκείς προσπάθειες και πεφωτισμένους καθοδηγητές τους τις γενναίες διάνοιες. Με οδηγό του τις πανανθρώπινες αξίες και αρετές και κορωνίδα, την του Χριστού Αγάπη. Ο προσδιορισμός των προβλημάτων, η ανίχνευσή τους, η απόφαση και οι πράξεις επείγουν. Οι πράξεις δέον να είναι θετικές και ψυχολογημένες, για να καταστούν αποτελεσματικές. Τότε ο άνθρωπος θα επανεύρει τον υγιή, αληθινό του εαυτό.

Εκεί στις διακοπές μας, απενίζοντας το θαλασσί της θάλασσας, ας αφήσουμε τον στοχασμό να μας οδηγήσει σε σίγουρα μονοπάτια. Γιατί η ελπίδα είναι ζωντανή. Απλώς μας περιμένει. Καλές διακοπές σε όλους.

Τάκης Ιωαννίδης
Μαθητής της ζωής

Ελπίδας ίαμα

**Μέσα στο λάγνο, της ζωής το μονοπάτι,
μύριες στοιβάζονται, ανθρώπινες ορδές,
γιατί απώλεσαν, της έρευνας το μάτι,
και τις ψυχές τους, που ολισθαίνουν στις σκιές,**

**παγιδευμένες, στη μετέωρη σιωπή τους,
σ' ένα ταξίδι, που υπόσχετ' ενοχές,
θέτουν σε κίνδυνο κι αυτή την ύπαρξή τους,
αδιαφορώντας, για τις θείες εντολές,**

**ρίγμα στ' αθέατο, του ανθρώπινου του μόχθου,
η αποχή, από την πράξη εξαγνισμού,
βέλη που απώλεσαν, την αίσθηση του στόχου,
έγιναν, εύκολη βορρά του ξεπεσμού,**

**κι όμως η ελπίδα, με το φως της αφυπνίζει,
πίστη στεριώνει, στον ανθρώπινο τον Νού,
τρέφει τον ίστρο της ψυχής, για να καρπίζει,
να βρεί την έλλαμψη, στο δρόμο του Θεού.**

(Τάκης Ιωαννίδης 14/3/2006)